

МАГАРЕТО И СМЪРТЬТА

Тарлю циганинътъ отиваше на пазаръ. Напреде му пристъпваше неговото старо магаре, натоварено съ две кошници прѣсни яйца. Тарлю бѣше веселъ човѣкъ и винаги на пѣть пѣеше, а магарето съ наострени уши жадно поглѣщаше пѣсенъта му.

— Попѣй нѣкоя пѣсенъ, да екне гората, — подкани магарето Тарля.

Тарлю засука чернитѣ си мустаци и викна съ цѣло гърло. Пѣсенъта бѣше толкова хубава, че дърветата млъкнаха. Никой клонъ не смѣеше да шавне съ листъ, а клепоухото се забрави. И, както вървѣше унесено, съ полузтворени очи, потънало въ мечти, то се препъна о единъ камѣкъ, струполи се насрѣдъ пѣтя и строши яйцата. Тарлю изведнажъ позеленѣ, пѣсенъта замрѣ на устнитѣ му. Безъ да каже нѣщо, той присѣгна, отсѣче една чепата крушова тояга и почна да налага своя старъ